VZPOMÍNKY NA 30 LET V ČELE ELITNÍCH BOJOVNÍKŮ

URNA

S ROZUMEM A ODVAHOU

GENERÁL LIBOR LOCHMAN

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

OBSAH

01 Jak to všechno začalo 13
02 Historie útvaru, společná cvičení, Atlas 27
03 Výběrové řízení 33
04 Základní výcvik, specializace a životnost příslušníka URNA 41
05 Borek, Jihlava a pan kaplan 75
06 Střelci a zranění 87
07 Policejní akce 93
- IPB 93
- Kajínek 95
- Všetaty 101
- Banka na Novodvorské 103
- UniCredit Bank v Příbrami 106
- Obchodní centrum Luxor 108
- Zadržení Radovana Krejčíře 111
- Povodně 113
- Trojský most 122
- Putativní obrana 126

08 Zahraniční mise 131
- Vídeň a Irák 133
- Irák 137
- Afghánistán 143
- Libanon 146
- Pákistán 150
- Nigérie 156
- Libye 2011 161
- Sýrie 2012 174
- Ukrajina 2022 180
- Sýrie 2024 187

09 Závěr k misím 199
10 Smutné příběhy 203
- Jirka a Vítek 203
- Miloš 205
- Víťa 207

11 Jakým je Libor Lochman ředitelem? 213
Doslov a poděkování 219

03

Výběrové řízení

Naše výběrové řízení bylo inspirováno výběrovým řízením k britské SAS, se kterou náš útvar v minulosti velice úzce spolupracoval. Pro mě osobně je výběrové řízení základním kamenem při stavbě a fungování speciální jednotky, jako je URNA. Je to pro nás naprosto klíčové a jsme jedni z mála, kteří ze svých požadavků neustoupili a určitě neustoupíme. Můžete mít skvělou výzbroj a výstroj, můžete mít skvělé zázemí a výcvikové prostory, ale pokud nemáte skvělé lidi, tak je vám to na nic. Za těch třicet let jsme některé části výběrového řízení vylepšili. Zejména s příchodem kolegy Karla X., tehdy instruktora, byla druhá část výběrového řízení, tzv. pekelný týden, v mnohém vylepšena. Tedy pro nás jako jednotku, ne pro uchazeče!

Mohl bys ve zkratce popsat ten výběr?
Výběr se skládá ze tří částí. V první části jsou uchazeči podrobeni fyzickým testům (klasické kliky, lehy-sedy, shyby, šplh na laně, člunkový běh, překážková dráha, plavání a běh), absolvují zdravotní prohlídku a hodně náročné psychotesty. Pokud jde o ty fyzické testy, tak jsou sice celkem náročné, ale zvládne je dost lidí. Nejhorší z nich je naše překážková dráha, která vypadá úplně nevinně, ale hodně uchazečů totálně vyčerpá a skončí na ní. Nicméně uchazeče již v rámci těchto testů sledujeme, zejména náš psycholog pozoruje, jak se adepti chovají, jak snášejí bolest, jak snášejí prohru, výhru, jestli pomáhají ostatním. Jestli to nedělají jen tehdy, když si myslí, že se na ně koukáme a tak. Poté se adepti, kteří splnili fyzické testy, dostaví na psychotesty.

Psychotesty dělá s uchazeči náš zmíněný psycholog Martin, který je v této oblasti geniální. Pamatuji si, že jsem v několika málo případech rozhodl jinak, než doporučoval on, a pustil uchazeče do druhého kola.

Naštěstí se v průběhu pekelného týdne ukázalo, že měl Martin pravdu, uchazeči ten týden nedokončili a vždy se u nich projevily vlastnosti, které nechceme. Takže od té doby již na Martina nedám dopustit, maximálně si nechám vysvětlit některá vyšetření, abych měl laickou představu, co jejich výsledky znamenají. Ty psychotesty trvají zpravidla kolem osmi hodin.

Tak dlouho?
Je to dlouhé, hlavně pro uchazeče je to dlouhé. Psycholog nemá asistentku, je na to sám. Ráno po přivítání a nezbytných administrativních úkonech začne výkonovými testy, dokud jsou ještě po ránu čerství a plní energie.

Jak vypadá ten výkonový test?
Výkonový test je zaměřený na výkonové parametry osobnosti, jako jsou inteligence, pozornost, práce pod tlakem, chybovost, postřeh atd. To je první část, kdy se měří čas. Poté přijdou na řadu osobnostní dotazníky a projektivní metody, dopředu jim zadáme, co mají dělat. V průběhu této části si je postupně bere psycholog na pohovory, které trvají zhruba 30 minut. Někdo je povídavější, stačí mu kratší časový úsek. Z někoho to zase leze jak z chlupaté deky, tak to trvá delší dobu, ale my ty informace nutně potřebujeme ke své práci. Poté, co to celkově vyhodnotí psycholog, zasedne výběrová komise ředitele a domluvíme se, kdo půjde do toho dalšího kola, kterým je ten pověstný pekelný týden na Borku.

Co obnáší ten pekelný týden?
Smyslem pekelného týdne je dostat uchazeče na úplné dno, a to jak jejich fyzických, tak i mentálních schopností.

Toto kolo začíná z neděle na pondělí o půlnoci a hned se začne fyzickými testy a pak už je to chození a běhání s dvacetikilovým batohem a útočnou puškou Sa vz. 58 v ruce bez možnosti si ji pověsit na popruh, plnění různorodých individuálních i skupinových úkolů. Chodí se převážně v lesích ve vojenském prostoru podle mapy. Uchazeči spí dvě až tři hodiny denně, a to někdy ještě s přerušením. Za každý prohřešek

následuje trest ve formě kliků, lehů-sedů či angličáků. Celou dobu je pozoruje náš výběrový tým v čele s Karlem a psychologem Martinem. Uchazeči musí psát různé zprávy, odpovídat na otázky, někdy až absurdní nebo kvízové, mají tam také testy na paměť, orientaci a také s nimi provádíme sociometrická šetření. Tento týden končí v neděli odpoledne.

To už nevědí, ani jak se jmenují!
Pamatuji si, jak jeden uchazeč, Michal X., zůstal už ve středu ve výběru sám. Kolem něj se motalo devět členů výběrového týmu, kteří jej úkolovali a pozorovali. Někdy ve čtvrtek, když měl pochod na cca 70 kilometrů, už toho měl plné zuby. Nevěděl, jestli jde správnou cestou, a tak se chtěl zeptat nějakého člověka, kterého potkal v lese. Jenže to nebyl člověk, ale nějaké křoví. On už měl takové halucinace, že si s tím křovím popovídal. Nakonec to vše zdárně i přes obrovské vyčerpání dokončil a dnes na jednotce slouží už několik let. A je výborný!

To obdivuji!
Druhý případ neuvěřitelné výdrže se týkal Matěje. Matěj někde zabloudil a nedorazil na kontrolní bod v době, kdy ostatní uchazeči již docházeli do cíle na základnu. Kluci z výběrového týmu se ho vydali hledat. Našli ho, ale už bylo hodně hodin, chybělo mu ještě několik kontrolních bodů a do cíle bylo daleko. Zavolali mi, aby mě informovali, že bude končit. Matěj je ale prosil, že by to ještě chtěl dojít. Moc jsem tomu nevěřil, resp. vůbec, ale rozhodl jsem, ať mu dají ještě šanci. Zkrátím to. Matěj došel do cíle kolem jedné hodiny ráno, dvě minuty před odjezdem autobusu s uchazeči na další pochod. Sedl si do autobusu a pokračoval dále. Tehdy ušel i s tím novým pochodem přes 100 kilometrů, se zátěží a beze spánku. Neuvěřitelné! Pro mě prostě Robocop. A už u nás také slouží a je také skvělý.

To je docela drsné!
Potřebujeme uchazeče prověřit po všech stránkách: jestli mají požadované charakteristiky osobnosti, které hledáme a které jsou pro nás nesmírně důležité. A naopak, jestli nemají ty nežádoucí, jestli mají

dostatečnou motivaci, odolnost a tak dále. Proto jsou součástí tohoto týdne speciální zaměstnání, která musí adepti plnit.

Jaké jsou ty nežádoucí charakteristiky?
Třeba špatná seberegulace, tedy že se ten člověk neumí ovládat, nesnáší kritiku nebo ji snáší špatně, nemá odolnost vůči zátěži. Ono se třeba bez zátěže zdá, že je v pořádku, ale pod těžkou zátěží selhává. Byli tam kluci, kteří byli šikovní, kteří už prokazatelně nějakou podobnou činnost dělali, měli za sebou i dobré výsledky, ale když jsme je dostali na hranu, tak nebyli schopní zopakovat totéž několikrát po sobě. A takové lidi musíme vyloučit, takové lidi mezi sebou mít nemůžeme. Ono se to projeví v nějaké míře už ve výkonových testech. Pro nás je to orientační vodítko, oni zkrátka musí splnit určité penzum.

A v případě pochybností?
Náš názor a politika útvaru jsou, že pokud máme jen drobné pochybnosti, tak ty lidi radši do Borku pustíme, abychom neublížili útvaru tím, že bychom třeba přišli o kvalitního bojovníka. Nechceme ublížit nikomu tím, že ho zamítneme a on si nebude moct splnit svůj sen. Ale pokud ty pochybnosti trvají i po výběru, tak takového člověka nevezmeme. Každý se snaží ve výběrové situaci působit co nejlépe, ale pokud tam jsou věci, které by tam být neměly, ať už v jeho osobnosti, nebo v chování, tak se po nástupu na útvar projeví mnohonásobně. Takové lidi bohužel musíme vyloučit z výběru.

Po fyzické zátěži toho týdne už nikdo není schopen hrát nějaké role, ne?
To je další důležitá věc, že je dostaneme opravdu na hranu. Výběr začíná v neděli a oni už z neděle na pondělí spí maximálně hodinu a půl až dvě hodiny, takže je tam velká spánková deprivace. Snažíme se je držet na hraně a oni už pak nemají energii na tzv. pozitivní sebeprezentaci. Vidíme naprosto syrově, jak se chovají při plnění úkolů, při tom, když dostávají zpětnou vazbu, jak rychle se dokážou učit v zátěži a jestli slyší to, co jim říkáme, a dokážou ten pokyn bezchybně splnit. V podstatě jsou tam čtyři oblasti, na které se při výběru zaměřujeme. První z nich je ta kognitivní oblast, to znamená myšlení, inteligence a kreativita.

Měříte jim také inteligenční kvocient?
Ano, IQ měříme hned na začátku. Součástí psychologického vyšetření jsou i inteligenční testy.

A jak vysoké číslo potřebujete, jaké je pro vás ideální?
Není tam daný žádný spodní limit, ale ten člověk by zase neměl být ani vysoce nadprůměrný. Obecně u policie by měl mít každý minimálně průměrnou inteligenci. To je sto a více. U nás by měly ty parametry být trošku vyšší. Takže inteligence lehce nadprůměrná. A pak sledujeme v praxi, jak ten člověk svou inteligenci, kvalitu myšlení, pozornost a paměť dokáže využít. Další oblastí jsou sociální vztahy, to znamená, jestli ten člověk dokáže kooperovat s ostatními, jak se k nim chová, jestli nemá poruchy sociální adaptace, není stažený do sebe. Je to pochopitelné, protože pracujeme v týmech a v mikrotýmech. Základní parametry musí splňovat všichni, ale každý je malinko jiný. Představte si, že jste s někým venku na misi, závisíte na sobě životem, tak si musíte navzájem věřit. Celý den spolu plníte úkoly, ale pak jste spolu i večer, vlastně neustále, několik měsíců v kuse, a to klade na každého velké nároky.

Myslím, že tomu se říká ponorka.
Používáme sociometrické dotazníky, pozorováním zjistíme, kdo v tom kolektivu velí, kdo má vůdcovské dispozice a potřeby. Někdy v půlce výběru, to znamená ve středu, děláme první sociometrii a pak na konci v neděli druhou. Také nás zajímá to, jaké mají vztahy mezi sebou, jak se navzájem vnímají, a používáme to i proto, abychom zjistili, jak hodnotí sami sebe i ostatní v kolektivu. Psycholog to používá i pro rozdělení do jednotlivých skupin nebo oddělení. Oddělení jsou čtyři a každé je malinko jiné, vlastně ta oddělení hodně formuje osobnost velitele a každý má trochu jiné zaměření, takže i podle toho se rozděluje.

Psycholog dává doporučení, že tenhle by se hodil třeba do dvojky a tamten do čtyřky?
Určitě. Na konci výběru to je jedna z jeho rolí – rozdělit lidi do jednotlivých oddělení rychlého nasazení, případně pak na nějakou specializaci.

Poslední slovo má vedení útvaru?
Ano, po vyhodnocení všech výsledků z druhého kola výběrového řízení Karel s Martinem vytvoří prezentaci o jednotlivých adeptech. Ta prezentace je postavena na základě jejich každodenního hodnocení ostatními členy týmu, kteří se na pekelném týdnu podílejí. Celý tým se schází každý večer, předává si informace, protože nikdo není u všeho. Takto si kluci udělají žebříček adeptů, o kterých si myslí, že by měli projít do třetího kola, a o kterých si myslí, že ne. Po tomto vyhodnocení jsou úspěšní kandidáti pozváni ke třetímu kolu, které spočívá v závěrečném pohovoru s uchazečem. Jsou zde kladeny různé otázky jak ze služebního, tak i soukromého života, k jejich motivaci, případně otázky zaměřené na věci, které bychom chtěli ještě objasnit a které nebyly zcela zjištěny v průběhu předcházejících kol. Vypadá to snadně, ale i třetím kolem někteří neprošli. Nakonec výběrová komise hlasováním rozhodne, koho doporučí řediteli URNA k přijetí.

Jak dlouho čekají nováčci na rozhodnutí přijímací komise?
V podstatě poté, co schválím doporučení výběrové komise, což znamená buď hned po pohovoru, pokud jsem u komise, nebo, pokud jsem služebně pryč, tak v řádu dnů.

A pak už to běží jako na drátkách, vyfasují výstroj a výzbroj a začíná běžný výcvik?
Ano, pět dní v týdnu po osmi hodinách denně, tři měsíce. Jedná se o tzv. přijímač, kdy se nováčkům věnují postupně všichni instruktoři z různých oblastí, tak aby zvládli základy naší práce. Po těch třech měsících jsou zařazeni do jednotlivých oddělení, což, jak jsem již říkal, konzultujeme také s Martinem, psychologem.

Pojďme k motivaci, proč se rekruti hlásí do vašeho útvaru?
V naprosté většině případů jde o klukovský sen. Vliv „špatné četby“, jak se za bývalého režimu říkalo. Dnes už asi spíš filmů. Vidíme na všech platformách nejrůznější agenty, protiteroristické jednotky, zkrátka „spešláky“, jak se jim u nás říká.

A kluci sní o tom, že budou také jednou takovým superhrdinou.
Naše práce vyžaduje vysoký stupeň statečnosti a ochoty jít do rizik, ale za superhrdiny bych je asi neoznačil.

Cesta do URNA je dlouhá, co bys případným zájemcům doporučil?
Musí si sami v hlavě srovnat, jestli jim ta námaha a riziko stojí za to. Práce u našeho útvaru je spíše koníček. Sice hodně různorodý, každý si něco najde, co ho baví víc a co míň, ale také občas hodně monotónní a časově dost náročný. Na druhou stranu je to nádherný pocit, když víš, co umíš, a jsi schopen to dokázat. Pokud si to takhle sami v sobě srovnají, tak už jim zbývá se na to fyzicky a mentálně připravit a jít to zkusit. Vítáme každého, kdo má o práci v naší jednotce zájem a vyhoví našim požadavkům.

04

Základní výcvik, specializace a životnost příslušníka URNA

Řekněme, že Franta Vopička uspěl ve výběrovém řízení, byl přijat k útvaru a začíná první fáze profesního života „urňáka". Jak to probíhá?
Po nástupu na útvar musí naši noví kolegové absolvovat spoustu papírování, bez kterého by se nemohli zapojit do každodenní práce, kvůli které na náš útvar přišli. V „administrativním kolečku" musí dodat podklady pro personální oddělení, podklady k prověření s ohledem na utajované skutečnosti, podklady pro mzdovou účtárnu apod. Dále v prvních dnech procházejí školením o použití zbraní, bezpečnosti práce, práci ve výškách, přihlašování do interních systémů policie. Jsou seznamováni se strukturou útvaru, prvky velení a systémem služeb. Poté dostanou na výstrojním a výzbrojním oddělení vše, co budou ke své práci potřebovat. Ten první týden je o papírech, fasování věcí, základních školeních a ubytování se v přidělených pokojích. Nic moc zábavného.

Podepisují propiskou nebo krví?
Koukám, že jsi dnes snídal vtipnou kaši :-). Když mají kluci vše pohromadě, musí si vyfasovaný materiál poskládat a nastavit, aby si jej připravili na výcvik, protože do ostrého zákroku se ještě nedostanou. Teprve když mají vše pohromadě a absolvují potřebná školení, začíná základní taktický výcvik pro příslušníky útvaru rychlého nasazení, tzv. CT* kurz.

Ten zpravidla probíhá na naší výcvikové základně. Výcvik se dělí na několik bloků s různými tématy a trvá celkem osm týdnů. Nejvíce času

* CT – *counter-terrorism* (protiteroristický výcvik).

se věnuje taktice se zaměřením na boj v budově a střelecké přípravě. Vždycky když jsem se na nové kolegy přijel podívat a zeptal se jich, kolik toho vystříleli na svých původních útvarech, tak mi většinou řekli, že za rok vystříleli tolik nábojů, kolik tady v průběhu CT kurzu za den až dva. Střelecká příprava je pro nás velice důležitá, takže v průběhu kurzu vystřílejí tisíce nábojů.

Pak následují práce ve výškách…

Ano, a zdravotní a pyrotechnická příprava, zákroky na dopravních prostředcích atd. Celý blok končí komplexními modelovými situacemi a návštěvou památníku na Radavě, kde nám při tragické nehodě v roce 1999 zemřeli dva kolegové. Instruktoři si s nimi symbolicky připijí sklenicí sektu a zapálí slavnostní doutník. Po tomto aktu jim instruktoři nabídnou tykání. Do té doby si striktně vykají a musejí dodržovat klasické vojenské vystupování.

Slavnost na Radavě

Existuje v URNA mazáctví?
Musím říct, že jsem se za ta léta s mazáctvím, jak ho známe z armády, vůbec nesetkal. A nikdy jsem o něm od nikoho v útvaru neslyšel.

Po absolvování tohoto základního výcviku jsou noví policisté už zařazení do jednotlivých oddělení?
Jasně, a v nich pokračují nadále v intenzivním výcviku pod dohledem starších kolegů a postupně se adaptují a zvykají si na nový kolektiv tak, aby se z nich stal jeden ucelený prvek. Každé oddělení je trošku jiné svým vnitřním nastavením, svými zvyky, tradicemi atd.

Kdy je tedy vlastně „urňák" hotový?
Obecně se dá říct, že první dva až tři roky pronikají do tajů naší práce na základní úrovni. Potom se kluci začnou většinou rozhlížet po specializaci. Už vědí, jak útvar funguje, co obnáší reálné nasazení v policejních akcích, a začínají mít představu o tom, co je nejvíc baví. Začnou se zajímat o pozici medika, výsadkáře-specialisty, o mototým nebo o práci ve výškách, o pyrotechnickou činnost, o drony a další.

Medici v akci

Mohou mít více specializací?
Někteří bojovníci mají i tři specializace, pokud to dokážou časově zvládnout. Není jednoduché absolvovat všechny druhy taktiky, střeleckou přípravu a k tomu mít, řekněme, „nadúvazek“, tedy specializaci. O hotovém „urňákovi“ hovoříme zpravidla po pěti letech služby u nás. Bereme ho jako komplexně vycvičeného a zkušeného operátora, který je schopen i samostatné činnosti a rozhodování.

Jaký je další vývoj bojovníka?
To záleží na jeho povahových vlastnostech a schopnostech a také na jeho zdravotním stavu. Někdo si u nás odkroutí službu jako řadový bojovník, někdo se specializuje a následně po 15–20 letech odchází k instruktorům, kde může svou specializaci vykonávat z pozice metodika a jít ještě hlouběji. Někteří kluci jsou více velitelského typu, a tak se postupně dopracují od bojovníka až na velitele oddělení nebo výše.

Jakou roli hraje vzdělání?
V současné době hraje velmi důležitou roli. Všem, kdo nemají alespoň bakalářský stupeň vzdělání, doporučujeme další studium.

A co cizí jazyky?
To se nedá vůbec srovnávat. Naše generace dohánělа angličtinu za pochodu a dodnes před námi ta potvora utíká! To se ostatně týká i mě, ono to v pozdějším věku už tak neleze do hlavy. Dnes přicházejí kluci, kteří ovládají angličtinu lépe, řada z nich absolvovala kurzy v zahraničí. Tuhle šanci my jsme neměli. V současné době jsme zahájili program hrazený z fondu pro vnitřní bezpečnost, v rámci kterého kluci absolvují třítýdenní kurzy angličtiny v Irsku.

Jak dlouho vydrží obvykle na útvaru?
Dříve si kluci odsloužili 10–15 let, a pokud se neposunuli výš, odcházeli. Dnes je tato doba o něco delší, řekl bych, že v průměru 20 let. Pokud se někomu podaří uspět ve výběrových řízeních na vyšší pozice, lze hovořit o 20 až 30 letech služby u útvaru. Rekord na útvaru máme 45 let, ale to byli kolegové, kteří k útvaru nastoupili velmi mladí, ještě před revolucí, vydrželi až do důchodového věku a jejich zařazení jim to umožnilo. Pokud to převedu na věk nástupu a odchodu, budeme se u nástupu pohybovat ve věku okolo 25 až 30 let a u odchodu mezi 50 a 55 lety.

Jak obtížné je pro takové specialisty sehnat po odchodu z jednotky adekvátní práci?
Není to snadné, a přitom jsou to špičkoví lidé! V rámci policie občas odejdou na jiné útvary, kde pracují jako instruktoři. Pár lidí odešlo k soukromým bezpečnostním agenturám a někteří úplně změnili obor. Máme jednoho kolegu, který jde učit na základní školu, jiný dělá v pojišťovně atd. Výhodou je, že se celý svůj urňácký život učí, a tak se dokážou celkem rychle adaptovat. Pokud máme možnost, snažíme se jim s hledáním práce pomoci; bereme to jako závazek: byli a vždy budou součástí naší rodiny a o rodinu se přece musíme postarat!

Pozor, chlapci, někdo vás sleduje!

Dobře, pojďme se tedy bavit o výcviku. Výcvik je pro váš útvar nejdůležitější?

Výcvik je alfa a omega našeho života na útvaru. Tvoří převážnou část našich činností. Naší prací není vykonávání hlídkové ani operativní činnosti jako u kolegů z pořádkové policie a SKPV. Pokud se nepřipravujeme na realizaci policejní akce, trávíme veškerý čas služebním výcvikem, případně zpracováváním různých projektů. Pokud chceme být v naší činnosti nejlepší, je logické, že jinak to ani nejde. Naše práce je o drilu. Je to stejné jako u profesionálních sportovců. Vždycky jsem říkal, že naše práce je sportovní trénink, který je zaměřený na specifické činnosti.

Výcvik se provádí v různých oblastech. Rovněž časová dotace je rozdělena podle problematik. Nejvíce času strávíme nácvikem takticko-speciálních činností, především zaměřených na budovu, tzv. CQB *(Close Quarters Battle)*, střeleckou přípravu, řidičské dovednosti apod. Nejméně času strávíme např. spojovací přípravou, což neznamená, že ji podceňujeme, ale klasický bojovník nemusí mít hluboké znalosti této problematiky; na to máme odborníky.

Sportovní trénink?
Ano, musíš si uvědomit, že i naše příprava není nic jiného než systematický, organizovaný proces zaměřený na rozvoj specifické výkonnosti, dovedností a fyzické zdatnosti. Příprava zahrnuje kondiční, technickou, taktickou a psychologickou přípravu, které společně směřují k dosažení maximálního výkonu v oblasti, na kterou se zaměřujeme. U sportovců to bude daný sport/disciplína, u nás takový bojovnický desetiboj.

To zní skoro vědecky.
Věda to ve své podstatě je. Cílem sportovního tréninku je dosáhnout co možná nejvyšší sportovní výkonnosti. U nás chceme dosáhnout co možná nejvyšší bojovnické výkonnosti. Místo sportovců jsou policisté a místo trenérů jsou instruktoři. Mnoho sportovců má více trenérů; někdo je zaměřený na techniku, někdo na kondiční trénink a u nás je to stejné. Máme instruktory na různé oblasti, kteří zpracovávají metodiky a pak podle nich vedou své svěřence. Zároveň se sami musí v dané oblasti zdokonalovat. Musíme analyzovat veškerý výcvik, např. natáčet kluky, když trénují CQB, a pak jim ukázat, kde dělají chyby a jak se jich vyvarovat.

Pochopil jsem, že máte instruktory v různých oblastech.
Ano, oblastí, které musíme procvičit, je hodně. Některé jsou i natolik specifické, že je nedělá každý bojovník, ale vyloženě specialista. Nemohu uvádět veškeré věci a oblasti, které procvičujeme, ale základ asi zná celá veřejná společnost. Mezi hlavní oblasti našeho výcviku patří takticko-speciální příprava, střelecká příprava, výsadková příprava, sebeobrana,

CBRN *(Chemical, Biological, Radiological, and Nuclear)*, řidičská příprava, létání a taktické používání dronů, tělesná příprava, psychologická příprava a pár stále utajených oblastí, které nemohu popisovat. Je toho opravdu hodně.

Výcvik v rámci CBRN

Cvičíte i s jinými jednotkami?
Ano, kromě národních jednotek (především ZJ) hodně cvičíme s kolegy z EU. Jsme součástí platformy Atlas. Ročně máme okolo deseti až dvanácti společných cvičení v různých oblastech. Máme přesah i do zámoří a jiných částí světa. V posledních třech letech jsme hodně spolupracovali s kolegy z USA a Ukrajiny. Žádostí o spolupráci máme hodně, ale nejsme schopni to časově zvládnout.

Můžeš nám o pár oblastech výcviku říct více?
Obecně známé věci určitě popsat můžu. To není žádné velké tajemství.

Jak je to s parašutismem? Musí mít všichni nováčci už před nástupem výcvik?
Někteří ho mají a ti ostatní ho musí absolvovat. Stejně tak jako horolezecký výcvik pro práci ve výškách, to musejí mít také všichni. Já tam mám kluky, kteří mají třeba 2 000 seskoků! Mně mých 25 úplně stačí.

Jak se parašutismus změnil za posledních 30 let?
Určitě ke změně došlo. Dříve to bylo více o sportovním skákání. Dnes už máme i specialisty na tandemové skákání. Skáče se s materiálem a plnou výstrojí. Trénují se přelety, tzn. že tě letadlo vysadí např. 5 kilometrů od místa určení a musíte tam jednoduše doletět. V této oblasti spolupracujeme i s jednotkami z Evropy. Máme možnost se každý rok účastnit např. výsadkového soustředění v rakouských Alpách a pravidelně se potkáváme s kolegy z armády, především 601. skss. Střídají se různé dopadové plochy a v roce 2025 jsme opět začali skákat i z policejních vrtulníků, což bylo od tragické události v srpnu 1999 zakázáno.

GENERÁL LIBOR LOCHMAN

URNA

S ROZUMEM A ODVAHOU

Obálku vytvořil Roman Osvald.
Fotografie archiv autorů, Petr Lusk, Michal Matyáš.
Jazyková korektura Vladimír Dvořák.
Vydalo Nakladatelství Epocha s. r. o.,
Kaprova 12, 110 00 Praha 1,
v roce 2026 jako svou 1084. publikaci.
Vydání první, 224 stran.
Sazbu a litografii provedl Roman Osvald.
Vytiskla Tiskárna Macík, s. r. o.

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Knihy **Nakladatelství Epocha** můžete zakoupit
u svého knihkupce nebo si je lze objednat s 25% slevou přímo u nás:
v e-shopu na adrese: **www.epocha.cz**,
e-mailem na adrese: **objednavky@epocha.cz**,
písemně na adrese: **Kaprova 12/40, 110 00 Praha 1 – Staré Město**,
nebo telefonicky na čísle: **737 195 997**.